

Жени и вино! Вино и жени!

На улица "Пробит казан"
редовно посещавам кръчма – трета класа,
където пия – до заклан –
с приятелите си по маса...
И вирвам чаша подир чаша,
потъвам в рай и блаженство,
проклинайки съдбата наша
и благославяйки червеното вино...

От силни чувства превъзбуден,
казашки "подкован" и импрегниран,
се вирам в няколко лица учуден,
че погледът им – нещо нагримиран –
визира ме – изящно депресиран!
И твърд в потъването надълбоко,
от прекалено алкохол – "дрогиран",
разцъфвам със сърце широко...

Налей, русалке, виждам небеса –
от лишните – по-лишни рани –
разбий пияната глава
в гърдите си, набъбнали от лани...
Ах, твърде млада си за възрастта ни,
а ние – хекатомба – дух предали,
сме сбирщина – бохеми, хулигани,
изпаднали, нещастници презряни...

Сълзи и вино, вино и сълзи!
Опитай ти поне от сладостта!
Мъжът е мъж, когато му тежи
от пиене и евтина жена!
Но спрях. Шегата настрана!
Срещу ни – Тя се появи –
перфектна, и с изваяни бедра,
с две хубави, особени очи...

О, помня после страстната поанта
и сладко ми е на душата от нектара,
въртях се като гола джанта,
главата ми е гума след пожара...
Сега изгарям в гняв неистов,
че не успяхме да се любим до зори,
но бях герой на Кирил Христов...
– Жени и вино! Вино и жени!